

MÉCS LÁSZLÓ: VERSEK.

TILINKÓ.

Ó néha mintha rossz penész, pókháló lepné csont-velőm
s vérem pezsgetni törtelőn végigfutok a domb-letőn,
körülnézek s bizsergetőn vig szél csókolja gond-redőm.

Az Isten nyáját őrizem. A birkák száma kétezer!
A felelőség nagy teher! Ó Gazdám, mivel vértel,
hogy mindig jó pásztor legyek s mind meglegyen, ha kérdezel?

Megettem már a Bibliát és mázsaszámra könyveket:
bűbájoskodom így meg úgy, ne ártson farkas szörnyeteg,
— de néha csak sután-bután önlöm a titkos könnyeket.

Mutatnom kell a jó utat és az ezerjőfüveket
a sok mérges virág között, miket a Lókörmű vetett;
mutatnom kell a patakot, mely Isten-hegyben született.

És mindig vig-legényesen, farkas-riasztó izmosan,
és mint a Mózes oszlopa, világtlón és biztosan
és mindig szeplőtelenül, soha lanyhán vagy piszkosan!

Szegények, árvák, özvegyek vigasztalója én vagyok,
a rothadást meggátoló: a lelkek sója én vagyok,
ünneplő szívek ünnepi friss tilinkója én vagyok.

És néha marnak farkasok és néha megkergült ebek,
és néha rág a rágalom és üldöznek az ütlegek
— de ez legény-fejet talál, én mindettől nem csüggedek.

Én szentelem meg nyájamat, ha éri nász, ha éri gyász;
én állok poszton éjtszaka, ha lámpállan az égi ház!
— S mikor magamtól rettegek: Uram, én rám itt ki vigyáz?

Mindig körüljár a Gonosz és rettentő nagy mersze van
s a püspök úr oly messze van, a pápa úr, de messze van,
s ha én elalszom egyszer itt, ó akkor minden veszve van!

Tudom, pókháló-fonalon tartod Napodat, Holdadat
és engem is. Megmarkolom a láthatatlan fonalat
s tilinkózom, ne sejtse más, hogy félek az égbolt alatt!

A LÉLEK LASSAN EMLÉK-MÚZEUM LESZ.

Az élet jár, kel, célok lába futkos,
a boltokban elixir, szőke rum
— s a zajló élet kellős közepében
épül, épül az emlék-múzeum.

Termek. Gyerekkor. Hernád. Első pisztráng,
mit kifogott a gömböstitő-horog.
Első halál-kín. Első hősi malmom,
melyből öröm hullt. Most már nem forog.

Első betűm. Az első vizipuskám.
Az első vers. (A méhes szendereg.)
Azóta mennyi vers! Hogy ostromolták
a szívek várát! Színes hadsereg.

Az ifjúság vérlázító virágja
még szíriuszban is milyen pogány!
De holt. Nem tudná visszaénekelni
se vággy, se csiz, se csók, se csalogány.

Ez itt az első szerelem batárja.
Arany. Nem csókolt csókok aránya.
Csak Hófehérke kocsikázott rajta.
Ez itt a sors. Vasorrú vén banya.

Vallási téboly. Tiltott könyvek láza.
Önképzőköri láz. Matura-láz.
Egyetem. Kínnal hordozott szűzesség:
legendás hőssé tesz, ha megaláz.

Kispapság. Béke-méz nyalogatása.
Isten ugart szánt: vér jut mindenütt.
A vágyaim kitömve. Naftalinnal
beszórva. Rémit holt üvegszemük.

Ez Magyarország. Volt. Ez Tündérország.
A térkép arca rád néz kedvesen.
Mikor belépsz, barátom, vess keresztet
könnyek szenteltvízével nedvesen.

Rövid tanárság. Vad erők viharja:
titán-csizmát hord a kántor fia,
Holddal, Nappal lapdázik, — majd mint búzát
barázda: rejti a plébánia.

Isten búzája csend méhében érik.
Halálfélelmek: földem vérezik,

Isten hullámszik millió kalászban
a tömeg Isten-testre éhezik.

Apám belép az emlék-múzeumba,
itt várja ima-léptű jöttömet
Szereplések. Könyvek. Szeretet-mámor,
tapsorkánokkal ünneplő tömeg.

Arcképcsarnok. Barátok, ismerősök
ezerszám lógnak a lélek-falon.
Ma mumia: mi tegnap test, öröm volt,
préselt virág, vers: a volt fájdalom.

- Az ember lassan emlék-múzeum lesz:
folyton bővül, épül s amit talál
a földön, égen, belevándorol mind,
míg máglyát gyújt belőle a Halál.

A TORONYÓRA HAZUDIK.

Az én órám: az én szívem,
örök időt mutat híven,
akár a Nap, Hold, csillag-óra.
De ki figyel zsebóra-szóra?
— s a toronyóra hazudik!

A mozgatóm a szeretet.
Rugómmal a nagy Szerkezet
rokon: a mindenség rugója,
amely az égi rendet ója!
— A toronyóra hazudik!

Kereskedők, napszámosok,
gazdák, küzdők, szélhámosok,
senkik, dúsak, gyávák, vitézek
közös toronyórára néznek
s a toronyóra hazudik!

Sötét hazugság-tornyokon
száz óra szól: «ilyen rokon,
olyan boldog lesz Káin meg Ábel!»
Új nyelvzavar! Új, cifra Babel!
A toronyóra hazudik!

Ó mennyi bábeli torony:
Newyork, Genf, Moszkva, Trianon
más-más időt gyárt millióknak,
korát véres ribillióknak.
A toronyóra hazudik!

Sorsomban az a szomorú:
órák arany, örök korú
— s e hangya-lélben hogy ne késsek,
kell, hogy toronyórára nézzek
s a toronyóra hazudik!